

Nová Ves – včera a dnes...

V naší vsi jsou místa, která každodenně míjíme bez většího povšimnutí, mnoho let téměř neměnná. Lidská paměť je však příliš krátká. Tak třeba poměrně neutěšené prostranství v sousedství místního výdobytku socialismu – areálu bývalého JZD, kde se na křižovatce cest starých i novějších nachází i rozpadající se čekárna autobusu. Stojí na pozemku, jenž obci nikdy nepatřil. V dobách nedávno minulých si ale s majetkovými vztahy soudruzi příliš hlavu nelámali, a tak tu byla v rámci veřejného blaha zbudována čekárna a otočka autobusu. Jen opravdoví pamětníci na prostranství ještě pamatují prastarou zemědělskou usedlost č.p. 67. Na křižovatce s tzv. Pražskou cestou – starou spojnici mezi smržovským panstvím a vnitrozemím a vozovými cestami k Jablonci, k Lučanům a k Jelenímu koutu usedlost vystavěla před rokem 1687 rodina sedláků Dresslerů, kteří jsou zde uváděni ještě v roce 1775. Následuje rodina Weissů (1788) a Gömerů (1822-1873). Poslední z nich – Raimund Gömer – se s rodinou 20. 9. 1873 odstěhoval do Ameriky. Nemovitost od něj tehdy koupil obchodník se sklem Heinrich Wanke, majitel sousední nemovitosti č.p.193. Tudy táhl v rámci tzv. Lučanské pozdvižky 29. ledna 1890 rozlícený dav českých i německých sklářů k Lučanům. V sousedství - u Heinricha Wankeho (dnes ruina bývalé jezeďácké „Kovárny“) - se zastavili, marné bylo přesvědčování rodinných příslušníků, že tady žádné sekací stroje nejsou. Před pokračováním své pouti dav zničil a na silnici rozmetal veškeré zde uskladněné zásoby černých a rubinových skleněných perliček. Podrobněji ale někdy jindy.

Během první republiky v domě č.p. 67 bydlela rodina Eduarda Wankeho a naposledy Eduarda Hujera. To už je ale dávno. V roce 1948 byl dům stržen do základů a nebyl již nikdy obnoven... -jas-

